

Arrest

nr. 168 694 van 30 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 10 december 2015 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2000 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 27 februari 2001 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf en werd verzoekster bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 10 januari 2002 bevestigde het Commissariaat - generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) in beroep de weigeringsbeslissing van 27 februari 2001. Tegen deze

beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad van State, dat op 19 maart 2007 bij arrest nr. 169.084 werd verworpen door de Raad van State.

Op 30 oktober 2002 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 mei 2005 nam de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag op grond van artikel 9, alinea 3 onontvankelijk werd verklaard.

Op 14 april 2007 keerde verzoekster terug naar haar land van herkomst.

Op 24 april 2009 en 26 oktober 2009 diende verzoekster aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 2 december 2010 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 9 december 2010 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte aan verzoekster van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 januari 2011 diende verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 15 februari 2011 nam de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag van 5 januari 2011 onontvankelijk werd verklaard.

Op 11 april 2011 trok de gemachtigde de beslissing van 15 februari 2011 in en verklaarde hij de aanvraag van 5 januari 2011 ontvankelijk.

Op 29 december 2011 diende verzoekster een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 29 mei 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 5 januari 2011 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 30 mei 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 29 december 2011 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster beroep in bij de Raad, dat op 22 juni 2015 bij arrest nr. 148 201 werd verworpen.

Op 22 oktober 2015 vernietigde de Raad bij arrest nr. 155 118 de beslissing van 29 mei 2012 waarbij de aanvraag van 5 januari 2011 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 25 november 2015 bracht de ambtenaar-geneesheer een nieuw medisch advies uit.

Op 30 november 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 5 januari 2011 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.01.2011 bij aangetekend schrijven werd ingediend door:

L., I.V. (...)

L., D.E. (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10.04.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor L., I.V. werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd. 25.11.2015 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat aan L., I.V. werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

Op 30 november 2015 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat verzoekster geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de gemachtigde immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekster, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde kan hiervan volgens verweerder slechts op wettige wijze afzien indien er een hogere rechtsnorm wordt aangehaald, hetgeen verzoekster echter niet heeft gedaan. Verzoekster heeft volgens verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

Dienaangaande moet het volgende worden opgemerkt:

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een

volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060). *In casu* werd in het bestreden bevel een termijn van zeven dagen voor vrijwillig vertrek toegestaan. Na een eventuele vernietiging ervan is de gemachtigde er niet toe gehouden opnieuw een bevel te geven (zie *infra*), noch opnieuw een bevel met dergelijke termijn van zeven dagen voor vrijwillig vertrek af te geven. Het komt niet aan de Raad, noch aan verweerder in de nota toe hierop vooruit te lopen.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat

het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Gelet op het voorgaande dient de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebonden bevoegdheid te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert verzoekster onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster meent dat de gemachtigde onvoldoende heeft onderzocht of de ziekte van verzoekster een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, en dit terwijl verzoekster zelf stukken had aangebracht waaruit blijkt dat een aangepaste behandeling voor psychotherapie onvoldoende beschikbaar is in Rusland. Nochtans blijkt volgens verzoekster uit arrest nr. 232.141 van de Raad van State van 9 september 2015 dat enkel wanneer de ingeroepen ziekte of aandoening geen zekere graad van ernst vertoont en slechts een banale aandoening betreft, een onderzoek naar het bestaan van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf niet noodzakelijk is. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, blijkt daarnaast volgens verzoekster dat geen bijkomend onderzoek door de ambtenaar-geneesheer vereist is *“indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene (Parl. St. Kamer, nr. 2478/001,35)”*. In casu vraagt verzoekster zich af hoe de ambtenaar-geneesheer kon menen dat de medische situatie van verzoekster duidelijk was, nu zijn advies tegengesteld is aan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 5 november 2015 waarin haar behandelende psychiater onder meer het volgende stelt: *“deze 51-jarige alleenstaande vrouw lijdt aan een belangrijk psycho-sociaal probleem en wordt al meer dan acht jaar gevolgd op mijn raadpleging”; de voorziene duur van de behandeling [is] lang, gezien de ernst van de problematiek en de bijhorende sociale onaangepastheid”; dat er “een reëel risico is op ontwikkeling van toegevoegde psychiatrische ziektebeelden en daardoor een slechte lange termijn uitkomst” ; “patiënte herstelt niet gemakkelijk, haar situatie blijft onveranderd; de vrouw is in mijn ogen ernstig ziek. De prognose blijft onzeker”, en dat “reizen naar herkomstland onmogelijk [is]”*. Verzoekster meent dat gezien de inhoud van dit medisch getuigschrift niet kan worden gesteld dat de medische gegevens waarop de ambtenaar-geneesheer zich heeft gesteund, integraal steun vinden in het administratief dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

De Raad beoordeelt de beweerde schending van de voornoemde beginselen in het licht van de gegevens van het dossier en van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar verblijfsaanvraag van 5 januari 2011 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op het moment van indienen en bij latere actualisaties, een aantal medische attesten heeft gevoegd, opgesteld door haar behandelend psychiater V.T., waaruit blijkt dat verzoekster lijdt aan een *“belangrijke psychiatrische stoornis die vooral paniek- en depressiesymptomen omvat”* en dat er *“aanwijzingen zijn voor een belangrijke neurasthenie en langdurige ontstemmingstoestanden”* waarvoor zij wordt behandeld met medicatie en psychotherapeutische en psychosociale begeleiding krijgt.

Nadat de beslissing van 29 mei 2012 tot ongegrondheid op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 22 oktober 2015 bij arrest nr. 155 118 door de Raad werd vernietigd, heeft verzoekster haar aanvraag geactualiseerd door een nieuw standaard medisch getuigschrift voor te leggen van 5 november 2015, waarin verzoeksters behandelend psychiater, Dr. V.T., inderdaad vaststelt dat verzoekster een *“belangrijk psychosociaal probleem”* heeft en al meer dan 8 jaar door hem wordt opgevolgd, dat zij *“rustgevendende medicatie”* neemt en *“steunende gesprekstherapie”* volgt, dat de duur van de noodzakelijke behandeling *“lang [is], gezien de ernst van de problematiek en de bijkomende sociale onaangepastheid”*, dat er indien de behandeling wordt stopgezet een *“reëel risico is op ontwikkeling van toegevoegde psychiatrische ziektebeelden en daardoor een slechte lange termijn uitkomst”*, en dat *“reizen naar het herkomstland onmogelijk [is] teneinde retraumatisering te voorkomen.”* Daarnaast legde verzoekster stukken voor waarmee zij de onvoldoende toegankelijkheid en beschikbaarheid van behandeling voor psychische problemen in Rusland wenste aan te tonen.

Op 25 november 2015 bracht de ambtenaar-geneesheer een nieuw medisch advies uit, waaraan de eerste bestreden beslissing volledig werd opgehangen en dat luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.01.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag.

- Medisch getuigschrift (d.d. 05/11/2015) ingevuld door dr. T.: neurasthenie, angstaanvallen en psychosomatische klachten;*

- Medisch getuigschrift (d.d. 23/02/2009) ingevuld door dr. T., psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene gevoelens van angst en uitingen van affectieve disregulatie heeft met somatisering .
- Medisch getuigschrift (d.d. 20/12/2010) ingevuld door dr. T.. bij afwezigheid van behandeling kan eventueel een depressieve stoornis optreden;
- Medisch attest (d.d. 02/01/2009) opgemaakt door dr. T. waaruit blijkt dat de betrokkene wordt . opgevolgd sinds maart 2007;

Medische getuigschriften (d.d. 17/10/2011, 30/01/2012 en 07/05/2012) ingevuld door dr. T., waaruit blijkt dat betrokkene chronische diffuse angsten heeft. Maatschappelijke steun en haar sociaal netwerk zijn belangrijk om niet over te gaan tot een chronische toestand.

II Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 51-jarige dame angsten en stemmingsstoornissen heeft. Ze wordt hiervoor sinds 2007 (5 jaar) opgevolgd door de psychiater. Er is geen medicamenteuze behandeling. Binnen het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kunnen we deze aandoening met als ernstig weerhouden. Zoals men uit de attesten kan afleiden, zijn de subjectieve klachten met de tijd constant gebleven en chronisch geworden. We kunnen hier dan ook enkel een dysthymie weerhouden met dysforische gevoelens zonder acute psychiatrische aandoening. Overigens betreft het hier psychische klachten die als dusdanig niet te objectiveren vallen evenmin als de noodzaak om ze te behandelen.

Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een *conditio sine qua non* in het therapeutisch proces.

Bovendien zijn er geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.

Bij betrokkene wordt vooral een grote frustratie waargenomen in het kader van de huidige sociaal-economische situatie, zonder objectief organisch substraat.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Er wordt geen aandoening vermeld die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, zij werd nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar haar land van herkomst. Er waren verder ook geen acute opstoten.

Op basis van de voorliggende elementen kan ik niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar haar land van herkomst.

III. Conclusie

Uit het medisch dossier blijkt dat betrokkene vooral chronische depressieve klachten uit.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grand van genoemd Artikel."

De Raad merkt op dat de ambtenaar-geneesheer in dit advies, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, wel degelijk formeel heeft gemotiveerd omtrent het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien geen adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, door namelijk te stellen dat de noodzaak om verzoeksters aandoening te behandelen niet te objectiveren valt en dat haar aandoening zelfs onbehandeld geen risico stelt voor het leven, voor de fysieke integriteit of op een vernederende of onmenselijke behandeling. Als een ambtenaar-geneesheer oordeelt dat verzoeksters aandoening zelfs onbehandeld geen dergelijk risico stelt, ligt het in de logica dat hij de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst niet onderzoekt en niet motiveert aangaande de stukken die verzoekster omtrent deze behandeling had toegevoegd. Zoals verzoekster wel terecht aangeeft, is volgens de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, enkel indien de ingeroepen ziekte of aandoening geen zekere graad van ernst vertoont en slechts een banale aandoening betreft, geen onderzoek naar het bestaan van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst of verblijf noodzakelijk. Conform de voorbereidende werken is geen bijkomend onderzoek door de arts-adviseur van een vreemdeling vereist indien de medische toestand van

betrokkene op duidelijke wijze vastgesteld kan worden. De voorbereidende werken waar verzoekster naar verwijst, bepalen hieromtrent inderdaad het volgende: *“Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene- bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase- zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden). In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen. Parl. St. Kamer, nr. 2478/001, 35.)”* De kernvraag is dus *in casu* of het oordeel van de arts-adviseur dat het thans om een geen ernstige aandoening gaat, nu niet blijkt dat hij verzoekster zelf heeft onderzocht, redelijkerwijs steun kon vinden in de voorgelegde medische attesten of op redelijke wijze kon voortvloeien uit andere pertinente gegevens. Dit laatste wordt betwist door verzoekster.

De Raad kan verzoekster volgen dat uit de eerste bestreden beslissing of uit het medisch advies waarop deze steunt, zoals reeds vastgesteld in het arrest nr. 155 118 van 22 oktober 2015, geenszins duidelijk blijkt hoe de ambtenaar-geneesheer, op grond van de *supra* aangehaalde medische attesten en zonder eigen medisch onderzoek, heeft vastgesteld dat verzoekster niet aan een ernstige aandoening zou lijden in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid, tweede toepassingsgeval van de Vreemdelingenwet.

Door de conclusie van de ambtenaar-geneesheer lijkt het erop dat deze slechts een partiële lezing van de voorgelegde attesten heeft gedaan en dan meer specifiek van het meest recente standaard medisch getuigschrift van 5 november 2015 van de behandelende psychiater. In het advies weerhoudt de ambtenaar-geneesheer aangaande dit attest het volgende: *“medisch getuigschrift (d.d. 05/11/2015) ingevuld door dr. T: neurasthenie, angstaanvallen en psychosomatische klachten;”* Het feit dat de behandelende specialist die, zoals blijkt uit het administratief dossier verzoekster reeds acht jaar regelmatig volgt, thans voor het eerst uitdrukkelijk stelt: *“reizen naar het herkomstland is onmogelijk teneinde re-traumatisering te voorkomen”* is blijkens het administratief dossier een nieuwe evolutie die door de arts-adviseur bij de beschrijving van dit attest niet wordt vermeld, terwijl het in de context van een beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wel zeer relevant is. Samen met verzoekster meent dat Raad dat de arts-adviseur onder meer op grond van dit meest recente attest op onbegrijpelijke wijze stelt dat een terugkeer naar haar land van herkomst *“geen enkele pejoratieve invloed impliceert op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand”* van verzoekster aangezien bij haar *“vooral een grote frustratie wordt waargenomen in het kader van haar huidige sociaaleconomische situatie, zonder objectief organisch substraat”*. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de arts-adviseur zelfs zo ver gaat te stellen dat *“verzoekster een dergelijke aandoening [aanwendt] om een regularisatie tot verblijf te bekomen, [waardoor] het genezingsproces niet in de hand [wordt] gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren.”* Ook al is het geenszins ondenkbaar dat een vreemdeling een aandoening aanwendt teneinde een verblijfsmachtiging te bekomen, is dit een zware beschuldiging zowel ten aanzien van verzoekster als, en niet in het minst, ten aanzien van de deskundigheid en beroepsernst van de behandelende psychiater die reeds gedurende acht jaar stelt dat verzoekster *“co-morbide multiple psychosomatische functiestoornissen”* heeft, waardoor verzoekster *“sinds 2007 een psychiatrische follow up kent”* en die met name *“steunende inzichtgevende psychotherapie”, “complementaire, symptomatische toediening van psychofarmaca”, “rustgevende medicatie”, “ondersteunende psycho-sociale bijstand” “symptoomverlichtende medicatie” “verdere follow-up” “behoefte aan een langdurige behandeling gezien de ernst van de problematiek”* heeft en nu in het meest recente attest ook nadrukkelijk stelt dat reizen onmogelijk is dermate dat de motivering dienaangaande dan ook draagkrachtig dient te zijn en een dergelijke beschuldiging dan ook uit een zorgvuldig onderzoek van alle pertinente elementen moet blijken.

Het staat de ambtenaar-geneesheer die de gemachtigde adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de geneesheer-specialist die door verzoekster werd gecontacteerd en die verzoekster gedurende jaren heeft opgevolgd en omtrent zijn conclusies regelmatig attesteerde. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid - en geen verplichting - voor de ambtenaar-geneesheer. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies

een onderbouwd advies kan geven. Hij kan er zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen een lezing van de getuigschriften van Dr. V.T., psychiater, door te voeren die geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan. Verzoekster kan gevolgd worden waar zij stelt dat moeilijk kan worden voorgehouden dat de medische gegevens waarop de arts-adviseur zich in de motivering steunt, integraal steun zouden vinden in het administratief dossier. Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat de arts-adviseur in strijd met de recentste standaard medische getuigschriften stelt *“er is geen medicamenteuze behandeling.”*

De Raad wijst hier eveneens op de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat *“de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, [waarnaar verweerder in de nota verwijst], niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”* Ook al is de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd voor de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toch *“[doet] deze beoordelingsvrijheid bij het geven van zijn advies geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen van geneesheren-specialisten [...], niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).”*

Nu is vastgesteld dat het medisch advies van 25 november 2015, dat bindend is voor de gemachtigde, niet draagkrachtig en op redelijke wijze is gemotiveerd en dus met een motiveringsgebrek is behept, moet worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de ambtenaar-geneesheer eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt vastgesteld. Het middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

4.2 Nu de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, stelt de Raad vast dat verzoekster terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over haar aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij heeft op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevindt op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 en RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609).

Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking of de opheffing of het verdwijnen van het bestreden bevel tot gevolg heeft, is het eveneens aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde datum worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES